

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 399/2014
20.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног И.С., због кривичног дела убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.С., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 14/2014 од 12.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару Кж 89/14 од 21.03.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 20.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 14/2014 од 12.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару Кж 89/14 од 21.03.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К 14/2014 од 12.02.2014. године, окривљени И.С., оглашен је кривим због кривичног дела убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана, уз упозорење да ће суд, ако наведену новчану казну не плати у одређеном року, заменити је казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж 89/14 од 21.03.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног И.С., адвокат М.П., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и због погрешне примене материјалног права у смислу члана 485. став 2. ЗКП-а, са предлогом да се захтев за заштиту законитости усвоји и првостепена и другостепена пресуда укину а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, па их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је чланом 269. став 1. Кривичног законика за кривично дело убијање и злостављање животиња, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, прописана новчана казна или затвор до једне године и с`обзиром на запрећену казну затвора за ово кривично дело, то се, кривично гоњење окривљеног није могло предузети по протеклу две године од извршења кривичног дела, па је оптужни предлог Основног јавног тужиоца у Бору Кт број 341/12 од 19.09.2012. године поднет по наступању релативне застарелости кривичног гоњења окривљеног за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се правноснажна пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, учињене на штету окривљеног, неосновани. Ово с`тога, јер је у редовном кривичном поступку утврђено да је окривљени кривично дело убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика извршио неутврђеног дана у периоду од 22.12.2010. до 06.02.2011. године, изузимајући из тог периода време од 15.01.2011. до 02.02.2011. године, када окривљени није био у Србији, што је наведено у изреци првостепене пресуде, па имајући у виду да је за то кривично дело прописана новчана казна или казна затвора до једне године, то би у смислу одредбе члана 103. тачка 7. КЗ-а релативна застарелост кривичног гоњења за ово кривично дело наступила 22.12.2012. године. С`обзиром на то да је Основни јавни тужилац у Бору оптужни предлог против окривљеног Кт број 341/12, поднео дана 19.09.2012. године, то је надлежни јавни тужилац кривично гоњење против оптуженог предузео пре наступања релативне застарелости кривичног гоњења, па се наводи захтева браниоца окривљеног да је нижестепеним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, оцењују као неосновани.

У захтеву браниоца окривљеног истиче се да је у конкретном случају истовремено наступила и апсолутна застарелост кривичног гоњења и да је следствено томе на штету окривљеног погрешно примењен закон из члана 103. тачка 7. ЗКП-а, са образложењем да из изведених доказа произлази да се

предметни догађај десио 2003. или 2004. године, а не у време када је то означено у изреци правноснажне пресуде.

Међутим, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости изнетим наводима само формално указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, а да се суштински овим наводима захтева наведене пресуде побијају због погрешно утврђеног чињеничног стања у погледу времена извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом, што не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепени судови погрешно оценили исказ сведока Д.Р. односно да један део исказа овог сведока уопште није цењен што указује да суд није поступио у складу са одредбама члана 419. ЗКП-а на који начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 3. у вези члана 419. ЗКП-а, као и да је окривљеног на главном претресу одржаном дана 20.06.2013. године бранила адвокатски приправник, што је у супротности са одредбом члана 73. став 1. ЗКП-а. Имајући у виду да према одредби члана 485. став 4. ЗКП-а истакнуте повреде закона нису прописане као разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**